

téma: Črepy z nás

Hľadela som do črepín zrkadla predou mnou. Očami som blúdila po mnohých mojich odrazoch v nepravidelných ostrých trojuholníkoch, ktorých sieť sa rozbehla po zrkadle z miesta, kam pred chvíľou pristála moja päť. Vo veľkých kusoch som bola vyobrazená vcelku dôveryhodne a v tých malých groteskne skrútená. Bolo to vtípné i znepokojujúce zároveň.

Pomaly som pohľadom klzala nižšie a zastavila na svojej ruke. Jasná krv lenivo kvapkala z rozrezaných hánok na špinavé umývadlo na roky zanedbaných toaletách. Moju pozornosť opäť strhlo rozbité zrkadlo. Toto bolo vlastne najdôveryhodnejším zrkadlom sveta, napadlo mi. Bežné zrkadlá zobrazujú človeka ako jednu osobu, jeden súvislý celok... takým však nie je v skutočnosti žiaden človek. Nikto z nás nie je jednotný. Všetci sme mnohých tvárí... sme tvorení prostredím, ďalšími ľuďmi a všemožnými súhrmi okolností a pocitov. Súbor minulosti, prítomnosti i budúcnosti. Možno kým sme boli nevinnými deťmi bol náš odraz jednotný, ale každým rokom sa tlak na sklo zvyšoval a napokon prišla prvá črepina... črepina našej duše. Jednota zanikla a vznikol ďalší jedinec plný rozporu a neistoty. Rozbitý obraz sa nikdy nezjednotí, tak ako sa už nikdy nepodarí zlepíť to rozbité zrkadlo. Myšlienky chaoticky blúdili a vírili mojou myslou a dostavil sa vtieravý pocit, že toto všetko by som už predsa odniekiaľ mala vedieť...

Bolesť som necítila žiadnu, ale napriek tomu sa mi zatočila hlava a spomienka sa predou mnou zhmotnila úplne znenazdania. Ostrá a plastická, až som si nedokázala pomôcť a musela som za ňou natiahnuť ruku...

Ohnivý kotúč slnka sa ešte nevyšvihol nad obzor, ale jeho zlatisté lúče už začínali tancovať na hladine rieky.

Nádych a výdych. Sledovala som obláčik pary, ktorý stúpil od mojich pier a pomaly splýval s chladným ranným vzduchom. Kdesi v diaľke sa ozývali sirény. Moju pozornosť náhle upútala mačka, ktorá si ladne vykračovala cez ulicu s obrovským potkanom v papuľke. Mačka bola celá čierna, až na prednú packu, ktorá vyzerala akoby ňou iba stúpila do bielej farby.

Zoskočila som z tehlovej stienky a nechala výhľad za chrbtom. Rýchlym krokom som kráčala uličkami, stále užšími a podozrivejšími, miestami zakopávajúc o vysunuté dlažobné kocky. Bol presne ten čas, kedy sa nočný život skončil a denný ešte nezačal. Mesto bolo v tomto čase mestom duchov a ozvena mojich krokov v úzkych uličkách vytvárala zvláštnu atmosféru. K svojmu cieľu som dorazila za krátky čas, bol ním skoro až nenápadný podnik na úplnom konci slepej uličky. Bolo to tak nenápadné a zapadnuté miesto, že keby nad vchodom neblikal smutný neónový nápis ohlasujúci bar, nikoho by to ani nenapadlo. Nerozumela som z čoho podnik môže prežívať, ale kým mali na moju výplatu nehodlala som sa nad tým viac zamýšľať. Čakal ma predsa len prvý pracovný deň, a tak som nemohla robiť unáhlené závery. Ak ma život niekedy niečo naučil, tak to bolo presne to, že robenie unáhlených záverov bez racionálneho podkladu sa nikdy nevyplácalo. Veď kto som bola ja na to aby som súdila toto miesto?

Už som bola očakávaná majiteľom. Bol to zvláštny človek vo veku môjho starého

otca a jeho pohľad niesol náznaky skrývaného šialenstva, čo mohlo avšak nemuselo byť spôsobené rozdielnou farbou jeho očí. Keď som ho prvý raz pred pár dňami uvidela, zvažovala som okamžitý útek, ale iba sa mi opäť potvrdilo, že unáhlené závery sa nevyplácajú. Chlapík to bol nadmieru milý a chápujúci.

Odovzdal mi všetky potrebné kľúče, ukázal zapáchajúcu toaletu v pochybnom stave, sotva mi vysvetlil, kde sa čo nachádza a čo mám robiť v prípade, že si s niečím alebo niekým neviem poradiť a už ho nebolo. Zostala som sama v úplne prázdnom bare, ktorého spravovanie a obsluhovanie bolo mojou povinnosťou v najbližších 15 hodinách. Všetko naznačovalo deň plný nečinného posedávania. Sám môj zamestnávateľ vyhlásil, že do obeda nemám nikoho očakávať a samotná poloha a atmosféra baru bola taká, že by ma prekvapilo ak by sa ktosi vôbec ukázal aj vo večerných hodinách. A napriek tomu zavítal do nenápadného baru pod smutne blikajúcim neónovým nápisom po prvých pár hodinách mojej samoty zákazník. Nech by ma ktokoľvek akokoľvek mučil, nebola by som mu schopná povedať, odkiaľ sa tam vzala. Na hlave mala natiahnutú kapucňu, ktorá mi spolu so záplavou tmavých vlasov zabraňovala pohliadnuť jej do tváre. Niečo na tej žene bolo, niečo určito neurčité, čo spôsobilo, že sa v tom okamihu akoby zastavil čas a ona naplnila celú šedivú miestnosť baru svojou existenciou. S vodou tečúcou voľne po mojich rukách, aj keď práve umývaný pohár bol už dávno čistý, a takmer zatajeným dychom som sledovala ako si vyzlieka dlhý kabát so zúžením v páse a vešia ho na starý pokrútený vešiak pri dverách. Všetky jej pohyby pôsobili akoby sa vznášala. Svojim nádherným vzhľadom a správaním tak intenzívne nepasovala do toho ošúchaného prostredia, až ma to prebralo z počiatočného údivu. Pohľad som z nej však ešte stále nedokázala spustiť, a tak som utrela a odložila pohár iba po hmate. Ona si zatiaľ sťahovala z rúk karmínové rukavice. Vedela som, že moje zízanie na tú ženu bolo až príliš očividné, pravdepodobne pre ňu nepríjemné. Mala som si hľadiť svojich povinností, umývať tie síce čisté ale zaprášené poháre alebo pre mňa za mňa prerovnávať fľaše podľa abecedného poradia či percentuálneho obsahu alkoholu. Neurobila som tak. Siahla do kabelky a dlhými prstami s úhladne upravenými nechtami vytiahla jahodovú lízanku. Pomaly, ladne a s dávkou nenútenej elegancie stiahla z lízanky obal a vložila ju do úst. V hrdle sa mi vytvorila akási nepríjemná hrča neurčitých slov, ktoré nechcú byť vyslovené, ale aj napriek tomu bojujú o poradie, a tak som nasucho prehltna. „Si tu nová, však?“ prehovorila ako kráčala k baru. Cítila som sa pred ňou malá a bezvýznamná.

„Áno, toto je môj prvý deň v práci,“ odpovedala som.

„Myslím nová v meste,“ usadla na stoličku.

„No...keď už na to prišla reč,“ nervózne som sa zasmiala, „nová v meste som tiež.“ Iba sa spokojne pousmiala a žmurkla na mňa.

Zhlboka som sa nadýchla: „Uhm, ako ste na to prišli?“

„Skúsila som šťastie,“ zasmiala sa.

Do tváre mi bezdôvodne vstúpil rumenec, a tak som sa otočila na úhladný rad fliaš.

„Čím vás môžem obslúžiť?“ položila som konečne otázku, ktorá mala byť mojou prvou vetou dialógu so zákazníkom. Pohár s vd'ačným výrazom prijala a skoro okamžite v nej zmizol. Doliala som jej teda a ona mi kývnutím poďakovala.

„Je podľa vás pochabé tvrdiť, že dnešná noc bola nocou môjho života?“

„Prosím?“

„Keď človek povie, že dnešná noc bola nocou jeho života, neodsudzuje tým náhodou dopredu všetky ostatné noci, ktoré ho ešte čakajú?“

„Neviem,“ zamyslela som sa, „myslím, že z istého uhlu pohľadu to pochabé konanie je.“

„Tak v tom prípade sa budem chovať pochabo,“ usmiala sa, ale skôr sama pre seba ako pre mňa, „dnešná noc bola nocou môjho života.“

„Podľa vášho predchádzajúceho tvrdenia sú to však silné slová.“

„Prišla som o všetko a získala som všetko.“

„To znie ako celkom slušná noc niekoho života.“

„Zapamätajte si jednu vec, našu existenciu nedokážeme prerušiť. Nedokážeme si dať pauzu od života alebo zastaviť čas a poriadne si premyslieť všetky naše konania.

Dokonca vlastne nevieme čo konáme, pretože sme obmedzení nevedomosťou

ohľadom dôsledkov našich rozhodnutí a činov. Neexistuje správne rozhodnutie

v danej situácii, pretože nie sme schopný spoznať situáciu, v ktorej by sme sa

rozhodli inak...“ rozprávala. Rozprávala a rozprávala a ja som hltala každé jej slovo.

Nič som nehovorila len som počúvala. Spoznala som jej názory na život a existenciu,

a keď stíchla, rozpovedala som jej svoje vnímanie sveta. Netrúfam si odhadovať

koľko náš rozhovor trval. Keď sme obe stíchli, chvíľu sme si hľadeli do očí. Ona

potom bez slova vstala, chytila ma za ruku a ľahko spojila naše pery.

„Všetci sa niekam naháňame.. hľadáme zmysel v nezmysloch, a pritom ani nevieme

čoho zmysel to vlastne hľadáme,“ smutne sa zasmiala zatiaľ čo ja som v šoku lapala

po dychu, „Každí sme niekým vo svete tých ostatných...aj keď ten niekto je vlastne

nikto... rozumieš aspoň trochu čo sa ti tým všetkým snažím povedať?“

„Prečo ste mi toto všetko vlastne rozprávali?“ zmohla som sa nakoniec na otázku, ktorá ma vlastne páčila na jazyku od začiatku.

„Pretože mám pocit, že ty tomu porozumieš.“

To boli jej posledné slová. Potom bez slova odišla. Nezaplátila za pitie, ale na stole

po nej zostala jahodová lízanka. Keď odišla cítila som sa opustená a prázdna. Jej

pocit bol však správny, pretože ja som teraz porozumela... porozumela som až teraz,

roky po tom stretnutí, ktoré by sa dalo svojou formou nazvať osudové. Rozumela

som aj vtedy, že táto žena bola výnimočná. Rozumela som, že stretnutie akým to bolo

sa už opakovať nebude a pamätala som si, ako ma to naplňalo rozochvievajúcim

vzrušením a ponurým smútkom zároveň... ale až teraz som naozaj pochopila kým tá

žena bola a aká bola jej úloha v mojom príbehu. Ukázala mi, ako sme nakoniec my

všetci, úplne všetci, iba úbohými úlohami nezjednotiteľného celku... sme iba

črepinami rozbitého zrkadla, ktoré však stále držia v ráme. Čo na tom, že som to

pochopila až roky neskôr? Bola prasklinou na mojom rozpadajúcom sa zrkadle... a ja

som bola prasklinou na tom jej, iba s jediným rozdielom a to tým, že zatiaľ čo ona

bola jednou z mojich prvých ja som bola jej poslednou.